

Vážené paní poslankyně,
vážení páni poslanci,
vážený pane náměstků,
vážení účastníci semináře k problematice Národního parku Šumava.

Nejdříve mi dovolu, abych se těm, kteří mě neznají a neví, jakou část Šumavy zastupuji, představil. Jmenuji se Antonín Schubert a jsem starostou centrální šumavské obce Modrava. Dále jsem místopředsedou Rady Národního parku Šumava, předsedou Svazu obcí Národního parku Šumava, který sdružuje 21 z 22 obcí, na jejichž území je národní park. Jsem také předsedou mikroregionu Šumava – západ, který sdružuje 13 šumavských měst a obcí.

Jako starosta zde zastupuji samosprávný celek čítající osminu výměry národního parku.

Na správním území Modravy je 6. 051 hektarů té nejpřísněji chráněné zóny – tedy I. zóny parku.

Tak velkou výměru prvních zón nemá na Šumavě žádná jiná obec. Záměrně na to kladu důraz, protože se v řadách mých odpůrců najdou tací, kteří tvrdí, že si chci Šumavu uzurpovat pro sebe. Není tomu tak, jen se mě otázka, kterou tu dnes řešíme, bezprostředně a bytostně dotýká. Zároveň hned v úvodu zopakuji stabilní postoj Modravy, totiž že

- chceme národní park
- chceme velké jádrové území
- nechceme harvestory v těchto územích
- ale, a v tom se liším od mých oponentů - chceme na Šumavě také žít a pracovat.

Rád bych tu dnes reprezentoval historické sepětí lidí se šumavskou krajinou, která je naším domovem a naší živitelkou. Zastupuji zde historii člověka na Šumavě a jeho historickou pokoru a úctu k šumavské krajině.

Dovolte mi jednu osobní poznámku. Moje děti jsou potomci prastarých rodů, kteří v dávné historii založili své domovy v okolí Modravy a Horské Kvildy a k těm mě váže nejvyšší morální povinnost.

Název dnešního semináře je „*Problematika národního parku na Šumavě*“. Není to tedy pouze problematika kůrovců, nebo přesněji působení hmyzích škůdců v lesích národního parku, ale je to národní park jako celek. Za takové téma si dovolu panu poslanci profesoru Šarapatkovi velmi poděkovat.

Z veškeré uplynulé diskuse okolo národního parku jsem vyrozuměl, že šumavský národní park není mnohými chápán a vnímán jako území složené z mnoha přírodních, krajinných a společenských celků. Těmi je chápán spíše jako přírodní laboratoř, ve které není pro člověka místo. Výsledkem je řada nepochopitelných mýtů.

K velké smůle nás všech stojí v základech Národního parku Šumava, krom dobrého úmyslu, i řada nepravd. Nejsem vědec, a tak je můj příklon k určitému vědeckému názoru spíše výsledkem selského rozumu a životních zkušeností. Osobně se přikláním na stranu těch vědců, kteří spatřují v mnohých unáhlených rozhodnutích rizika a na tato rizika na základě dlouhodobých vědeckých poznatků poukazují. Tím samozřejmě neznevažuji ty vědce, kteří se Šumavou zabývají několik posledních let. Jenom se nepřiklámám k jejich argumentaci.

Šumavská příroda byla před vyhlášením národního parku vystavena po dlouhá staletí působení člověka. Změny, které v šumavské přírodě nastaly, lze bez pochyby nazvat jako významné. Mezi nejzásadnější patří změna skladby lesa, jejímž výsledkem je současná smrková monokultura nevalné kondice. Další významnou změnou byla snaha přeměnit co největší možnou plochu mokřadů na les a co největší plochu lesa na pole a louky.

Samozřejmě, že existovaly lesní lokality, které byly pro hospodářské využití lesa tak složité, že mohly být předlohou pro váchalovsko - klostermannovský prales. Záměrem tehdejších majitelů však nebylo zachovat prales, ale omezené technické možnosti té doby tomu tak chtěly. Díky technickému pokroku ale i tyto lokality postupně zanikly.

A ještě jeden exkurs do historie šumavského lesa. Obec Modrava přispěla Akademii věd ČR na výzkum mezolitických osídlení v okolí Modravy. V době, kdy mezolitický člověk pravidelně přicházel na území dnešní Modravy, nebyl na Šumavě smrk.

Šumavskou mantrou pro některé krajní ochránce je slovo bezzásahovost.

Toto slovo lze definovat ale pouze v rámci filosofických diskusí, protože v reálném životě jde o čistou fikci. I ty části šumavské přírody, které jsou považovány za bezzásahové, jsou předmětem neustálých zásahů. Většina menších či větších zásahů pak probíhá pod záštitou vědy případně ochrany této přírody, což lze doložit.

Asi nejsilnější a nejpůsobivější argumentací pro širokou bezzásahovost je porovnávání šumavského parku s bavorským. Příklad z Bavorska je však účelově ukazován jen z jedné poloviny.

V prezentaci vidíte obrázky, které jsem pořídil v Národním parku Bavorský les. Ohrazuji se předem proti názorům, že zde kritizují péči o Národní park Bavorský les! Je záležitostí bavorských lidí, tamní správy parku a vlád, jakým způsobem svůj národní park budují a jakým způsobem pečují o jeho přírodu. Jenom tím důkazně vyvracím lež, že v Národním parku Bavorský les se netěží, nebo nekácí les napadený kůrovci. Výše těžeb v tamním parku přesahuje na hektar průměrnou těžbu jak v šumavském parku, tak v Lesích České republiky. Počítáno samozřejmě z plochy mimo jádrové zóny. A ještě jeden velmi důležitý poznatek. Národní park Bavorský les je velmi významným regionálním hospodářským faktorem.

Jak je tomu na Šumavě?

Šumavští starostové jsou přirovnáváni k:

- developerským pohůnkům
- stavitelům příměstských aglomerací
- dřevozroutům
- odpíračům přirozených procesů
- a plánovačům šumavských kukuřičných polí - **zapomněl jsem na něco?**

Nebývá výjimkou ani prohlášení, že jsou to šumavské obce, kdo participuje na prodeji dřeva ze Šumavy.

Tady musím jasně říci, že je to holý a obávám se, i zle míněný nesmysl.

Těžba, přibližování, prodej, příjem z prodeje, rámcové smlouvy, minitendry, to všechno je výhradně v režii státu. Bez sebemenšího vlivu místních samospráv.

Před založením národního parku bylo šumavskému obyvatelstvu tolik slibováno, že by celý tento seminář mohl být věnován výčtům oněch slibů. Některá jejich naplnění předčila všechna očekávání. Tradiční šumavský dřevozpracující průmysl zkrachoval, lidé žijí uprostřed tisíců hektarů suchého lesa a nemají polínko do kamen.

V lesích národního parku pracuje národností jako před opuštěním babylonské věže.

Šumavskou půdu privatizuje pod dohledem státu kdo má prachy nebo kámoše na příslušných místech a stamiliony za prodané šumavské dříví končí daleko za hranicemi Šumavy.

A zde se opět nabízí srovnání:

- Národní park Bavorský les má celkově 242 kilometrů čtverečných a 2 082 denních návštěvníků.
- Národní park Šumava skoro třikrát větší ale má pouhých 1 237 denních návštěvníků.
- Výsledkem tohoto srovnání je fakt, že každé euro vložené Bavorskem do jejich národního parku vytváří přímý zisk jedno euro třicet centů.

Hovoří někdo v Bavorsku o developerech? Jestli ano, tak zřejmě pouze v dobrém. To je přístup odpovědného hospodáře, který zbůhdarma neutráci peníze daňových poplatníků. V čem je tedy ono tajemství, že je tamní národní park významným regionálním hospodářským tahounem? Ve zdravém selském rozumu a odpovědnosti?

Perspektivou zákonných možností se zdá, že v novodobé historii nebyla příhodnější chvíle k budování tzv. developerských projektů, než je nyní. Přesto neznám žádný stavební úřad, na který by tloukly zástupy developerů, že jdou budovat na Šumavu svoje projekty. Ani jeden úřad, ani jeden developer. Jedná se pouze o pomlouvačný jalový argument mající svůj reálný cíl. Zamezit jakémukoliv rozvoji šumavských obcí. Vždyť se zastánci této teorie snaží zablokovat i výstavbu něčeho tak samozřejmého, jako je vodovod. Nebo je snad snaha o jednu lanovku zosobněním celé Šumavy?

Vždyť ti co proti ní horují, mnohdy nejsou schopni ani identifikovat, na jakém místě se o jejím záměru hovoří.

Jak je to přirozenými procesy?

Šumavský lid přistupoval k šumavské přírodě s velikou pokorou a úctou a od nepaměti se snažil využívat přírodních procesů. Nás tomu nikdo učit nemusí.

Byl to také výsledek dobré péče hospodáře, který dopomohl k tomu, aby Šumava mohla být vyhlášena národním parkem. Na to se velmi rádo zapomíná. Zároveň pochybuji, že by dnešní podobu Šumavy někdo národním parkem vůbec vyhlásil. A jenom doplňuji, že původním povoláním jsem šumavský lesník a podpora přirozené obnovy lesa je jedním ze základních cílů lesnické činnosti.

Osobně jsem nikdy neopustil myšlenku, že národní park musí mít dostatečnou a reprezentativní zónu, ve které budou probíhat přirozené procesy. Toto považuji za základní poslání národního parku.

Další nedílnou součástí je možnost poznávání těchto procesů návštěvníky tohoto parku. Po vzoru Národního parku Bavorský les! A jak je tomu u nás? 22 let trapných tahanic o otevření jediné poznávací cesty přes Modrý sloup, která díky propojení jádrových zón šumavského a bavorského parku pomůže vytvořit opravdový bilaterální park!

Nemilou zkušeností, kterou zároveň považuji za velkou škodu je, že diskuse o velikosti jádrových zón s přirozenými procesy je mnohými položena do ultimativní polohy. Je pro mě velmi těžko pochopitelné, že nejcennější první zónou jsou vyhlašovány ty rozsáhlé plochy, na kterých došlo před pěti, deseti či patnácti lety k úplnému odlesnění. Ano, i zde lze jednat o důvodech ochrany na těchto plochách, ale ultimativní požadavky bez jediného vysvětlujícího slova vnášejí do hledání společné cesty jen nepochopení a neshody.

A to nemluvím o burcování bruselských úředníků, jehož jsme pravidelně svědky. Selský rozum mi říká, že kaši, kterou jsme si navařili, bychom si měli také sami sníst.

A když jsme u kaše - za úsměvné považuji přirovnávání vysazeného šumavského lesa ke kukuřičnému poli. Hlasatelé takového názoru opravdu v šumavském lese nikdy nebyli. Je to podobné, jako věřit tomu, že někdo vyjel s Ferrari na Mount Everest.

Závěrem:

Není vinou místního šumavského obyvatelstva, že se s národním parkem neztotožnilo.

Samozřejmostí v Národním parku Bavorský les je souhlas tamního regionu s každým koncepčním dokumentem a to včetně koncepce péče o lesní ekosystémy. Tomu se tuším říká demokracie. Naopak lidé na Šumavě si museli v průběhu let zvyknout, že jejich názor je považován za nevýznamný, protože reflektuje „pouze“ historickou tradici a touhu říkat Šumavě domov – to vše bez vědeckého záměru a akademických titulů. Velmi dobře si však uvědomujeme, že dobrý zákon je naše naděje. Na dlouhou dobu poslední. Pokud má být zákon, protože ten potřebují pouze lidé, pak by měl respektovat historické sepětí šumavského člověka a člověka vůbec, s přírodou.